

ת"פ 26943/11/14 - מדינת ישראל נגד צדוק כהן, מאור כהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 26943-11-14 מדינת ישראל נ' כהן ואח'

לפני כבוד השופט אליאנא דניאלי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים
1. צדוק כהן 2. מאור כהן

הכרעת דין

פתח דבר

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם תקיפה וגרימת חבלה של ממש בצוותא, בניגוד לסעיף 382 (א) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ביחד עם סעיף 380 בחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, נאשם 1 הוא אביו של נאשם 2, והוא גם שכנו של המתלון, פסח אהרון. המתלון ונאשם 1 מתגוררים במשקים סמוכים (נאשם 1 מתגורר במשק 8 והמתלון במשק 6) במושב בית עריף, ובין השניים קיים סכסוך בנוגע לשימוש בשטחים החקלאיים במושב.

ביום 12.4.14 בסמוך לשעה 17:00, רעה המתלון את כבשיו בשטח שבין משקים 6 ו-8. נטען כי הנאשמים הגיעו למקום והשליכו אבנים אשר פגעו במתלון, באמצעות רוגטקה. נאשם 1 צעק על המתלון כי יקח את הכבשים שלו ולא ירעה ליד הגדר, ובהמשך הכה את המתלון במכת אגרוף בפניו, תפס בכח את מקל הרועים שאחז המתלון ומשך אותו מידו. בה בעת השליך נאשם 2 אבנים אשר פגעו בידו ובצלעותיו של המתלון. כאשר ניסה המתלון להתגונן מפני הנאשמים, הפילו נאשם 1 על האדמה וישב עליו, בעוד נאשם 2 הכה אותו במכות אגרוף בפניו. בהמשך, נטל נאשם 1 את המקל מידי המתלון והכה באמצעותו את המתלון בראשו, בעוד נאשם 2 ממשיך להכות את המתלון באגרופיו בפניו. אחי המתלון, אבשלום, הוזעק למקום וחצץ בין הנאשמים למתלון, שהתמוטט ונפל. בעקבות מעשה התקיפה נגרמו למתלון חבלות בראשו, שפשוף והמטומות בעצם הלחי, בכתף ובצלעות.

בתשובה לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם. הם אישרו קיומו של סכסוך ארוך ימים בין המתלון לנאשמים, ואולם נאשם 1 הכחיש את תקיפת המתלון ואף טען שלא נטל חלק באירוע. נאשם 2 טען כי המתלון ואחיו נכנסים באופן קבוע לשטחם של הנאשמים, ולפיכך התקשר למשטרה וביקש את עזרתה מחשש להשגת גבול על ידי המתלון. בהנחיית המשטרה ניסה לצלם את המתלון, ומשראה זאת המתלון כעס, התקרב עם מקל ותקף אותו בצווארו.

הנאשם משך את המקל מידי המתלונן במטרה להביא להפסקת התקיפה, ומשניסה שוב המתלונן להכותו, הגן על עצמו והכה את המתלונן באמצעות שתי מכות אגרופ, על מנת להרחיקו מהמקום.

עיקרי הראיות

לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים וטענותיהם והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמתלונן, מהנאשמים, ומעדי המאשימה הנוספים, אני מוצאת שהמאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשמים, הכל כפי שיפורט להלן.

המתלונן, מר פסח אהרון, עד התביעה העיקרי, העיד כי הוא מתגורר במשק 6 בשכונת לנאשמים, עובד כקבלן בטון וכן מחזיק בכבשים. את הכבשים הוא רועה במגרש שלו או במגרש השכן, יחיאל הינדי, המתגורר במשק 7.

ביום האירוע רעה את כבשיו וישב קרוב לגבול עם הנאשמים, גבול הבנוי מגדר איסכורית בגובה שני מטרים. לפתע חש באבנים שנזרקו לכיוונו, וכאשר הסתובב הבחין בנאשם 1 אוחז ברוגטקה. נאשם 1 צעק לכיוונו ואז עברו הנאשמים את הגדר במקום בו נפלה האיסכורית, ונאשם 1 היכה אותו במכת אגרופ. המתלונן אחז במקל שהיה ברשותו, והבחין בנאשם 2 אוחז באבנים גדולות ומתעתד לזרוק אותן לכיוונו. אחת האבנים פגעה באצבעו ואבן אחרת פגעה בגבו. הוא ניסה להתגונן מפני האבנים ואז הפיל אותו נאשם 1, נטל את המקל שאחז בידיו, והכה בראשו באמצעות המקל כשהוא יושב עליו. בה בעת נאשם 2 הכה אותו באגרופים בפניו.

למתלונן הוצג סרטון אשר נטען כי צולם ביום הארוע (סרטון אשר כפי שיפורט להלן נטען על ידי ההגנה כי נמחק, וצץ במפתיע רק בעת הבאת הראיות). המתלונן הצביע על כך שבסרטון נראה עאדל, שותפו, הולך אל הסככה (הדיר), ועל כך שהכבשים נמצאות במשק השכן ולא במשק הנאשמים, וכך גם הוא עצמו.

אשר לעדים לאירוע, העיד כי לאחר שהותקף צעק לאחיו אבשלום. כאשר אחיו הגיע, ביקש ממנו להזעיק את המשטרה, נפל על הקרקע והתעורר רק בבית החולים. הוא הכחיש את הטענה כי אבשלום הגיע למקום כשהוא אוחז בקרש.

עאדל, שותפו, שהה כאמור בסככה, ואילו אחייניתו ארגמן המתגוררת במשק 9, כ-30 מ' ממקום האירוע, ראתה שמכים אותו וסברה כי מדובר באביה, הדומה לו, ורצה אל המקום. המתלונן דייק והבהיר כי למעשה אינו יודע מתי ארגמן הגיעה למקום, שכן שמע ממנה את הפרטים רק לאחר שחרורו מבית החולים.

לדבריו, קרוב משפחה נוסף בשם שי צלח הגיע למקום רק לאחר הגעת אבשלום. המתלונן הבהיר כי לו היה שי במקום בעת הארוע האלים, היה מונע את תקיפתו.

חיזוק לעדות המתלונן מצוי הן בעדות העדים אשר הוזכרו לעיל והן בתעודה הרפואית.

כך, **מת/1א'** עולה כי מד"א מצאו את המתלונן שוכב בשטח עם חבלות שטחיות בראשו ובכתפו. **מת/1,** דו"ח השחרור של המתלונן מבית החולים תל השומר ביום האירוע, עולה כי הוא נחבל בראש, בכתף ימין ובצלעות ואף הקיא בחדר המיון. נמצאו שפשוף והמטומה בלחי שמאל וחבלות בראש, בפנים, בצלעות ובכתף ימין.

אבשלום אהרון, אחיו של המתלונן, המתגורר אף הוא במשק 6, תמך בעדות אחיו לפיו זה התקשר אליו ביום האירוע

וביקש ממנו להגיע במהירות, שכן מכים אותו. הוא נבהל ולכן רץ אל המקום, כשתוך כדי הריצה ראה את נאשם 1 חובט בראשו של אחיו באלה, ואת נאשם 2 מכה בו בכל חלקי גופו. אחיו התמוטט, הנאשמים עזבו את המקום, והעד הזעיק את המשטרה ואת מד"א.

אבשלום תמך בגרסת אחיו לפיה השטח בו התרחש האירוע שייך להינדי, השכן, ולא לנאשמים. בהקשר לכך הסביר כי בין שטח 8 לשטח 7 יש שביל דרכו נכנסים אל השדות, ולפיכך ייתכן שנרשם במד"א כי ביקש להגיע למשק 8, אף שהאירוע התרחש במשק 7. אף הוא שלל את הטענה כי הוא עצמו הגיע למקום כשבידו מקל.

בחקירה נגדית הבהיר כי אף שהגיע אל המקום שלא בתחילת האירוע, הרי שהגיע לשם טרם סיומו. הוא הכחיש את טענות אחיו כי כאשר הגיע אל המקום עמד האח על רגליו, וגרס כי אחיו על הרצפה. העד אישר כי בתו ארגמן סיפרה לו בין היתר כי חשבה שהוא שמותקף, ולכן רצה אל החצר. כן אישר כי לא דייק בהודעתו כאשר טען שהנאשמים ניסו לתקוף גם אותו, אך הכחיש את הטענה לפיה דקר את נאשם 2 בעבר. העד הוסיף וטען כי הוא מסוכסך עם שי צלח, גיסו, משך שנים, והשניים אינם מדברים.

עאדל עבדאללה העיד כי היה בעת האירוע שותפו של המתלון, וכי אינו מכיר את הנאשמים, אף שידע כי מדובר בשכנים של המתלון, המסוכסכים איתו. ביום האירוע הוציא תחילה עם המתלון את הכבשים מהדיר אל השטח של השכן, וחזר אל הדיר. בעדותו הובהר כי מאחר שעסק במלאכתו בתוך הדיר, לא ראה את תחילת האירוע, אלא את המשכו בלבד. לדבריו, הדיר ממוקם על גבעה ולכן יכול היה לראות את המתרחש. ממרחק של 40 מ' ראה את נאשם 1 דוחף את המתלון, לוקח ממנו את המקל, מכה בו ומפילו. כאשר הבחין במתלון מוכה, החל לרוץ לכיוונו, ואולם משהגיע אליו, הנאשמים כבר לא היו במקום, והוא ראה את המתלון ללא הכרה.

העד הוסיף כי כאשר הגיעה המשטרה למקום, ציין בפני השוטרים כי הנאשמים נטלו את המקל של המתלון לביתם, ואכן המשטרה מצאה במקום את המקל. דבריו אלו נתמכים בדו"ח שערך ראש המשמרת רן דקה, ממנו עולה כי אכן לגרסת נאשם 1 מקל המתלון נמצא בחצר הנאשם.

כן ציין העד כי נחקר ביום האירוע בשטח מבלי ששוחח קודם לכן עם המתלון.

ארגמן מינס, אחייניתו של המתלון ובתו של אבשלום, העידה כי בעת האירוע התגוררה בקרוואן בסוף משק 9, בחלק הקרוב למשק 8. לדבריה, מיקום הקרוואן אפשר לה להשקיף על החלקים הפתוחים של משקים 7 ו-8 ועל הדיר שנמצא במשק 6, ולראות היטב את המתרחש. כן ציינה שמרחק האירוע מחלון ביתה הוא כ-40-60 מטר, מדובר היה בשעת צהריים ובראות טובה. ביום האירוע קילחה את בנה התינוק, ובמהלך המקלחת שמעה קולות וצעקות. **משהתבוננה דרך חלון המקלחת, ראתה את נאשם 2 יושב על מישהו במשק של הינדי ומכה אותו באגרופים באיזור הפנים ואת נאשם 1 אווז במקל.** העדה הבחינה בחבטה אחת ואז רצה לחדר השינה, העירה את בעלה, אמרה לו שמרביצים לאביה ורצה לכיוון המקום. לדבריה, מאחר שהדמות המוכה הייתה שרועה על הרצפה, לא ניתן היה לראותה במדויק עקב העשבים במקום, ולפיכך חששה שמא אביה הוא שמוכה.

כאשר הגיעה אל המקום, ראתה את אביה עומד ליד המתלון, אשר שכב ודימם באזור הפנים. היא אמרה לאביה שראתה את המקרה מחלון המקלחת, אולם לא פירטה בפניו מה בדיוק ראתה. העדה נשאלה בחקירה נגדית אם ייתכן שראתה את נאשם 1 מנסה להפריד בין נאשם 2 למתלון, ודייקה בהשיבה כי מאחר שאחז במקל בידו היא לא מאמינה

שניסה להפריד. כן הבהירה כי עקב העשבים שבמקום, לא ראתה את מעשי האדם שהיה על הרצפה, אולם היה נראה לה שהוא אינו עושה דבר. **היא הדגימה כיצד נאשם 2 רכן מעליו והכה אותו מספר פעמים באגרופיו, באופן שנדמה היה לה כי האגרופים מכוונים לאיזור הפנים.** גם בסוגיה זו דייקה העדה כשהבהירה כי מדובר במסקנה וכי לא ראתה לאן בדיוק כוונו האגרופים.

משנטען בפניה כי בסמוך לאירוע אמרה לשוטר דברים שונים מאלו אותם מסרה כעשרים דקות לאחר מכן, הכחישה את הנטען, והוסיפה כי למיטב זיכרונה לא שוחחה עם שוטר בסמוך לאירוע אלא עם שוטרת. דברים אלו אכן נתמכים בת/11 אותו ערך ראש המשמרת רן דקה.

כן הבהירה העדה כי הגיעה למקום כשהיא רועדת, לאחר שהדפה את בעלה אשר ניסה למנוע ממנה לצאת את הבית, וכי רצה "כמו מטורפת". לדבריה, גם כאשר שחזרה בפני השוטרים את הארועים, לא הייתה רגועה. היא עמדה על כך שאירוע האלימות חרוט בזכרונה עד היום והיא מצויה בחרדות מפני הנאשמים, אשר משפחתם מציקה למשפחתה מאז ומתמיד.

שי צלח, גיסו של המתלונן, מתגורר אף הוא במשק 6. לדבריו, ביום האירוע שהה בחצר ושמע צרחות. **כשהגיע למקום ראה את המתלונן ואחיו בשטח של הינדי, ואת הנאשמים עוזבים שטח זה לכיוון השטח שלהם.**

הוא ראה שהמתלונן אינו יכול לעמוד על רגליו, נשכב על הרצפה, וזה אמר לו כי הותקף. העד העיד ביושר כי לא ראה את אירוע התקיפה הנטען, וכך גם לא ראה את נאשם 1 אווז במקל. משנשאל אם ראה אבנים גדולות, השיב כי כל השטח מלא באבנים ובמסלעות.

מטעם המאשימה העידו גם מספר שוטרים:

רס"ר רן דקה שימש כראש משמרת ביום האירוע. **ת/11 הוא דו"ח הפעולה שערך, וממנועולה כי מד"א מסרו** שהמתלונן נפצע בכל חלקי גופו, וכי המשטרה הוזעקה למקום על ידי אחיו של המתלונן. השוטר ציין בדו"ח הפעולה כי כאשר הגיע למקום **מסר לו נאשם 1 כי המתלונן נפל וקיבל מכה.** השוטר בדק את המצלמות שנמצאו במקום וראה כי הן מצלמות רק את האזור הקרוב לבית ולא ניתן לראות באמצעותן את האזור בו התרחש האירוע. **הוא התקשר אל השוטרת שגבתה עדות מארגמן, וזו הפנתה אל הזירה, אולם לא נמצא בה פרט המלמד על התרחשות האירוע. כן צוין כי במהלך גביית הודעתו של נאשם 1, הביא הנאשם מגינתו את המקל שלטענתו שייך למתלונן.**

בחקירה נגדית העיד כי בוצעו סריקות בשטח במטרה לאתר את הזירה עצמה, אולם אישר כי בסופו של יום הוא אינו יודע היכן ובאיזה שטח בדיוק התרחש האירוע, שכן מדובר בשטח פתוח ללא ממצאים. הוא אישר כי פגש במקום את עאדל, אשר סיפר לו שנאשם 1 היה עם רוגטקה, ואולם גם רוגטקה לא נמצאה במקום.

מהמקובץ לעיל עולה כי לעדות המתלונן, הותקף על ידי הנאשמים שעה שרעה את כבשיו במשק של הינדי, הגובל במשק הנאשמים. דבריו נתמכים כאמור על ידי מסמך רפואי ועל ידי עדי ראיה אשר ראו חלקים מהארוע.

יאמר כבר עתה כי גרסאות הנאשמים לא הטילו ספק בגרסת המתלונן ובחיזוקים לדבריו. גרסאות הנאשמים

היו מתפתחות, בלתי מהימנות, ואף סתרו זו את זו.

כך, בסמוך למועד הארוע טען נאשם 1 (הודעתו מיום 12.4.14 בשעה 17:50, ת/12), כי המתלון נכנס לשטחו החקלאי באופן תדיר עם כבשיו וכי ביום האירוע צילם אותו בנו, נאשם 2, נכנס לתוך השטח החקלאי של הנאשמים עם הכבשים. כאשר הוא עצמו ניגש אל בנו ואל המתלון, התנפל עליו המתלון והכה אותו באמצעות מקל ביד שמאל. המתלון הכה גם את נאשם 2 בידיו באמצעות המקל, ואז נטל נאשם 2 מידיו את המקל. המתלון רץ, נפל על האבנים וכתוצאה מכך נפצע. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלון וטען כי אף לא הגן על עצמו מפני המתלון ולא נגע בו כלל. הוא טען כי המתלון לא נחבל וכי מדובר באדם חלש.

בהודעתו מספר שעות לאחר מכן (ת/13 מהשעה 20:59), טען כי המתלון התקרב אל בנו והכה את הבן בצווארו. בהודעה צוין כי במהלך החקירה הבחין הנאשם במקל ואישר כי מדובר במקל אשר באמצעותו הוכה בנו. נטען כי המתלון ברח בהמשך מהמקום, נתקל בחבל ונפל על האבנים, על פניו, וכך הסתיים אירוע האלימות. הנאשם הכחיש כי הוא או בנו ידו אבנים על המתלון, וטען כי המתלון נפל פעמיים בעת בריחתו וייתכן שעקב כך נגרמו לו חבלות. כן טען כי המתלון הוא אדם חלש, אשר יכול, לשיטתו, להתעלף לבד. הנאשם התבקש לתאר שוב את השתלשלות האירועים ביום האירוע, ותיאר את האירוע מבלי לחזור על גרסתו לפיה המתלון תקף אותו (עמ' 3, שורות 45-46). רק כאשר נשאל מפורשות האם המתלון תקף אותו, השיב כי ניסה לעשות כן. **משעומת עם עדותו הקודמת, אז מסר שהמתלון הכה אותו בשורש כף ידו באמצעות המקל, השיב כי טעה כאשר אמר זאת וכי קיבל מכה כאשר הפריד בין נאשם 2 לבין המתלון.** כן טען כי בשלב מסוים, כאשר המתלון היה שרוע על הרצפה עקב נפילתו, ניסה נאשם 2 לפגוע בו, ואולם הוא הפריד בין השניים.

כאשר עומת עם פרטים מתוך עדותו הקודמת, השיב כי הוא מבולבל וכי נזכר בפרטים שונים, ובהמשך מסר כי "יתכן שנאשם 2 תקף את המתלון מבלי שהוא עצמו הרגיש בדבר (עמ' 4, שורה 91). משהתבקש לספר את האמת, השיב כי הוא מבולבל ולא רגוע ובהמשך טען הן כי בנו לא זרק אבנים והן כי גם המתלון וגם בנו זרקו אבנים אחד על השני (שורה 113). **משנטען בפניו כי המתלון טען שבעת שהיה שרוע על הרצפה, נאשם 1 תפס אותו ונאשם 2 חבט בו, השיב כי לא שם לב** (שורה 116). כן טען בהמשך כי ייתכן שבנו זרק אבנים מתוך התגוננות.

הנאשם אישר כי עאדל היה במקום וכי אבשלום הגיע, לדבריו, ברגע האחרון, אולם הכחיש כי מי מהם ראה את הנאשמים תוקפים את המתלון.

למחרת הארוע ביקש הנאשם להיחקר שוב, שכן לדבריו לא אמר את האמת בחקירתו הקודמת, מאחר שהיה מבולבל, בין היתר עקב גילו (ת/5).

בפעם הזו גרס כי **המתלון נכנס עם העדר שלו אל השטח של הנאשמים**, כהרגלו, כדי להתגרות בנאשמים. לדבריו, מאחר שבנו צילם את המתלון, הכה המתלון את הבן באמצעות מקל בידו ובצווארו. הבן הצליח לקחת מהמתלון את המקל ותוך כדי כך קיבל הבן מכה בידו. הנאשם הפריד בין השניים, כשתוך כדי מעשה היכה בנו את המתלון בשני אגרופים בפניו. בשלב זה הצטרף אחיו של המתלון, אבשלום, וניסה להרביץ, כשאף הוא אווז במקל, אולם חדל משראה שהנאשם עצמו אינו מכה את המתלון. משנשאל מדוע זרקו על המתלון אבנים, **השיב כי הוא עצמו לא זרק וכי ייתכן שבנו זרק אולם הוא אינו יודע שכן היה בין שניהם**. משנשאל ממה נפצע המתלון, השיב כי נפצע מהאגרופים של בנו. **הפעם גרס כי המתלון לא נפל על הקרקע**.

גם עדותו של הנאשם הייתה מבולבלת, לא ברורה ולא סדורה, ותמוהה לפרקים. כך, טען כי אינו מפקח מאף אחד וכי הוא לוחם מס' 1 בישראל. כך גם טען כי המתלון רוצח סוסים, וכי הוא עצמו מחזיק בביתו את גולגולות הסוסים אותם "רצח" המתלון.

הנאשם טען כי הוא מסוכסך לאורך שנים עם המתלון ואחיו. לדבריו, בשלב מסוים חשד בו המתלון כי גנב ממנו את כבשיו ועקב כך דקרו אותו וכן את בנו. במקביל, העיד, כשבוע טרם מועד העדות לקח אותו המתלון כטרמפיסט ברכבו.

לטענתו ביתו מוקף חומות, ובכלל זה חומה בגובה שני מטרים, עשויה אסכורית ועמודי ברזל. בהמשך טען כי לא ניתן היה לראות את האירוע על ידי עדי ראייה, שכן קיימת במקום חומה בגובה עשרה מטר, ועשב בגובה שני מטרים. הוא טען כי המתלון ואחיו נכנסו בכל פעם לשטח שלו וגרמו לנזק אשר מצטבר לסכום גדול, אולם מאחר שמדובר בנזקים קטנים, לא היה מקום להגיש תלונה עקב כך. לדבריו, ביום האירוע המתלון הגיע עד ביתו והתגרה בו. הוא דחף את הכבשים החוצה ובנו צילם. משהניף המתלון מקל לעבר בנו - "ואז הוא אומר שהבן שלי נתן לו שני אגרופים, אני מודה שהוא קיבל שני אגרופים לפי מה שנאמר לי. הבן שלי אמר לי שהוא נתן לו שני אגרופים, אבל זה לא מתאים למציאות כי מאגרוף יש סימן וזאת פליטת פה שלו" (עמ' 82, שורות 26-28).

הנאשם עומת עם העובדה שתחילה הכחיש כל מעשה תקיפה בין הנאשמים למתלון, והשיב כי טבעי שאבא יגן על בנו, וכן שזה לא מתאים למציאות וכי אין סימני מכות. הוא אמנם אישר כי בנו הכה את המתלון בשני אגרופים, אולם שב וטען כי הדבר אינו תואם את המציאות (עמ' 83, שורות 9-11). כן טען כי מאחר שהוא עצמו היה עסוק בהרחקת הכבשים, לא ראה את אותו אירוע. הוא שלל את טענת המתלון כי הנאשמים זרקו עליו אבנים, באומרו - "אבנים זורקים מ-30 מ' ולא ממטר וחצי" (עמ' 86, שורה 4).

בהמשך העיד כי חלקו בארוע התמצה בניסיון להרגיע את הרוחות, ושב על דבריו כי מדובר במתלון שברירי - "את תגעי בו את תקחי אותו לבית קברות" (עמ' 84, שורה 9).

הוא טען כי המתלון לא נפל עקב המכות ולא איבד הכרה, אלא עשה את עצמו נופל על מנת שיוזעק אמבולנס, בהנחיית אחיו אבשלום. משנטען בפניו כי מדובר בפרטים כבושים אותם לא ציין באף אחת מחקירותיו במשטרה, השיב כי נזכר בכך לאחרונה.

הנאשם נשאל אם ראה שנאשם 2 מגן על עצמו והשיב בחיוב, שכן לדבריו עמד במרחק של כמטר וחצי ממנו. אולם הוא לא זכר אם נאשם 2 ברח לביתו לאחר שהורחק, ואם פחד. הוא טען כי בנו ואשתו עזבו את המקום לאחר מעשה עקב חששם מפני המתלון, ולכן כיום הוא מתגורר לבדו, אולם בחקירה נגדית אישר כי אשתו עזבה את הבית עוד טרם האירוע הנדון.

בחקירה נגדית הכחיש את דבריו במשטרה לפיהם המתלון נפל, וחזר על כך שאין סימנים, כאילו הסימנים לבדם מלמדים אם המתלון נפל אם לאו. **כן טען כי כל החקירות במשטרה הן עדות שקר.** בהמשך אישר כי אמר את הדברים אולם טען כי מדובר בטעות (עמ' 87, שורות 18-24). גם כאשר עומת עם גרסתו בפניו, לפיה אבשלום לא ניסה להכותו, בניגוד לטענתו בת/5, השיב שוב כי ייתכן שטעה וכי לא חשוב מה אמר בעבר, שכן בעדותו הוא אומר אמת.

הנאשם עמד על גרסתו כי האירוע התרחש בשטח שלו ולא בשטח של הינדי, אף כאשר עומת עם הודאת נאשם 2, בנו, שהאירוע היה בשטח השכן.

גרסאותיו המשתנות באשר לנפילת המתלון, חוסר הידיעה אם בנו זרק אבנים על המתלון אף שהיה קרוב אליו, דבריו כי המתלון הגיע עד ביתו ועוד, אינם מאפשרים ליתן אמון בעדות הנאשם, אשר היתה כאמור כבושה בחלקה, מופרכת בחלקה האחר, וסתרה טענות קודמות שלו ואת עדות בנו.

גם בעדות נאשם 2 לא נתתי אמון. בהודעתו ממחרת הארוע, ת/6, טען כי הוריו פרודים וכי בילה את השבת בבית אביו. ביום האירוע, רעה המתלון את כבשיו יחד עם אדם ממוצא בדואי בצמוד לשטח של אביו, קרי שטח 7. לדבריו, ככלל כאשר רואה אותו המתלון הוא צועק עליו ומקלל אותו, ועקב ההיסטוריה הרעה בין השניים התקשר הנאשם אל המשטרה - מבלי שהמתלון פנה אליו או עשה דבר אחר כנגדו. הנאשם ביקש מהמשטרה לפנות את המתלון מהשטח, שכן הוא מתצפת עליו ומטריד אותו, ואולם המשטרה הנחתה אותו לצלם את המתלון מקלל או מטריד אותו, אחרת לא יוכלו לעשות דבר (לתמיכה בטענה זו הוגשו במהלך הבאת הראיות תמלול שיחת הנאשם 2 עם מוקד 100, ודיסק השיחה נ/2-3).

הנאשם אכן צילם את המתלון כשהוא רועה בסמוך לשטח, ואז לדבריו פנה אליו המתלון ושאל אם מה שעשו לו לא הספיק. לדבריו, התכוון המתלון לכך שאחיו של המתלון דקר אותו בשנת 2010. הוא ביקש להתקשר שוב אל המשטרה ואולם בטרם נענה זרק עליו המתלון אבן, אשר לא פגעה בו. בהמשך, נענה על ידי המשטרה, ואז התקרב המתלון אליו, כשהוא מניף מקל לעברו. הנאשם חסם את המתלון בידו וקיבל עקב כך מכה מהמקל באגודלו ובצווארו. בהמשך נטל הנאשם את המקל מידי של המתלון, ואז הגיע למקום אחיו של המתלון כשהוא אוחז בקרש. המתלון עצמו ניסה להכות את הנאשם באגרופיו, ואולם הנאשם הקדים אותו באמצעות שתי מכות אגרופי לפניו של המתלון. הוא הכחיש כי זרק אבנים על המתלון וטען כי אביו ניסה להפריד בינו לבין המתלון.

בעדותו העיד כי הוא בן 27 כיום, מתגורר אצל אמו בשוהם משנת 2009 וחי מקצבת נכות. הוא טען לסכסוך ארוך שנים עם המתלון ואחיו, והוסיף כי בשנת 2010 נדקר, ומאז הוא מגיע רק לעיתים לבית אביו.

כאן המקום לציין כי אכן מנ/8 עולה כי התנהל הליך מעצר ימים נגד אהרון אבשלום בחודש מאי 2010, ואולם מאותו מוצג עולה כי במסגרת ההליך נעצר גם הנאשם שבפניי, ואין במסמך שהוצג כדי לאשש את טענת הנאשם כי נדקר על ידי המתלון או אחיו.

בעדותו חזר הנאשם על גרסתו כי ביום האירוע רעה המתלון את כבשיו במשק השכן, וכי המתלון נהג תמיד להטריד ולאיים עליו. הוא הבהיר כי משהתקשר למוקד 100, נאמר לו כי מאחר שהמתלון לא נמצא בשטח של הנאשמים, אין המדובר בהשגת גבול ולא ניתן להרחיקו. **יאמר כבר עתה כי בכך שב ומאשר הנאשם את גרסת המתלון ועדין לפיו הארוע התחולל במשק השכן ולא במשק הנאשמים, בניגוד לגרסת אביו, נאשם 1, וכי למעשה התקשר הנאשם אל המשטרה אף שהמתלון לא עשה דבר כנגדו.**

משעומת בחקירה נגדית עם גרסת אביו, אשר העיד נחרצות כי המתלון הכניס את כבשיו לשטח שלהם, השיב - "לאבא שלי יש בעיות של אגו. לא בכבוד שלו שיגידו לו שתקפו אותו בבית. הוא חייב לצאת מנצח. בשביל זה הוא אומר 'הם נכנסו, נאבקנו איתם...' אבל לא נאבקנו איתם... כנראה הוא מדבר על אירוע אחר, באירוע הספציפי הזה אני או אבא שלי לא הוצאנו את פסח מהמשק כיוון שהוא לא רעה את הכבשים שלו במשק 8 אלא 7" (עמ' 99, שורות 13-15). כן אישר כי עדות אביו לפיה בעת האירוע היה עסוק בגירוש כבשי המתלון, הינה עדות שקר.

יוטעם כי בנ/7, דו"ח פעולה מיום הארוע, טען הנאשם כי שכנו הגיע לביתו עם בחור נוסף ואיים עליו. עסקינן בגרסה עליה לא חזר הנאשם, אשר כמבואר לעיל טען בפני כי המתלונן היה לבדו, וכלל לא הגיע לקרבת ביתו. הנאשם לא סיפק הסבר מניח את הדעת לסתירה זו.

הנאשם העיד כי בהתאם לעצת/הנחיית המשטרה להמציא הוכחה כי המתלונן מטריד, מאיים או מרביץ, צילם את המתלונן, שכן לשיטתו גם רעיית הכבשים בשטח של הינדי מהווה הטרדה. הוא גרס כי המתלונן רועה במטרה להציק, ולכן ביקש להקדים תרופה למכה והתקשר אל המשטרה.

הנאשם חזר בפני על עיקרי גרסתו במשטרה בכל הנוגע להשתלשלות הארוע, ואולם משנשאל כיצד לא דיווח למוקד 100 על התקיפה אלא על האיומים בלבד, טען כי ייתכן שהדברים לא נכתבו נכון שכן אמרם.

הוא הכחיש את טענת המתלונן כי זרק עליו אבנים וטען כי מעבר לשני האגרופים באמצעותם הגן על עצמו, לא תקף את המתלונן. לדבריו, סבל מכאבים בידו עקב המכות שקיבל ממקל המתלונן, ולכן פונה לבית חולים (נ/4 מלמד כי אכן פנה למיון בבית החולים "מאיר" ביום האירוע, וטען כי הותקף ע"י שכן באלה בידיו ובחזה. בדו"ח צוין כי אין על הנאשם סימני חבלה).

הנאשם נשאל אם ראה אנשים נוספים, והשיב כי הסתובב לאחר וראה את אביו עם אבשלום או פסח, ואת שי, הגיס של אבשלום, תופס את שניהם, סוחב אותם ושואל אותם אם השתגעו שהם תוקפים אדם בשטח שלו - הגם שלשיטת הנאשם עצמו, כאמור, לא היו המתלונן ואחיו בשטח הנאשמים. כן העיד כי אבשלום אחז בקרש וניסה אף הוא לתקוף אותו.

לנאשם הוצג הסרטון שצילם לטענתו בסמוך לארוע. משנטען בפניו כי בשלב הראשוני נשמע אביו פונה אל המתלונן בערבית כאשר המתלונן עם הגב אל הנאשם, טען הנאשם שהמתלונן איים כשהוא עם גבו אליהם, אף כי הדברים אינם נשמעים.

כמצוין לעיל, אין חולק שהנאשם מסר למשטרה כי הסרטון שצילם נמחק, ולפיכך הגשת הסרטון היוותה הפתעה במהלך הבאת הראיות, כ-3 שנים לאחר הארוע (ר' **10/ת/10 אותו כתב השוטר פנחס פינטו ביום 22.7.14**). הנאשם העיד בהקשר לכך כי רק לאחר הגשת כתב האישום, משאמר לאחותו שאין לו כיצד להוכיח את טענותיו, אמרה לו האחות כי לא הספיקה להגיד לו שהיא גיבתה את האירוע בדיסק. לא למותר לציין כי האחות לא זומנה על מנת לתמוך בטענתו זו של הנאשם, וכי הגשת הסרטון, שנים לאחר שנטען כי נמחק, מעוררת תמיהה.

דין ומסקנות

כאמור בראשית הדברים, לאחר התרשמות בלתי אמצעית מהעדים ובחינת טענות הצדדים, נמצא כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמת הנאשמים.

התרשמתי כי המתלונן אכן חווה את הארוע האלים אותו תאר, כאשר הותקף על רקע סכסוך מתמשך בין משפחתו לבין הנאשמים. לעדות המתלונן, כאמור, חיזוקים, ובהם עדויות אחיו, שי צאלח, עאדל עבדאללה וארגמן מינס. כן מחוזקת עדותו במסמכים הרפואיים מיום האירוע. מנגד, עדויות הנאשמים נמצאו בלתי מהימנות, מתפתחות, ואף סתרו האחת את השניה.

איני מתעלמת מסתירות מסויימות בעדויות עדי התביעה. אין חולק כי עדויותיהן אינן מושלמות ואף כוללות אי דיוקים. ואולם בחינת מכלול הראיות מלמדת כי עסקינן באי דיוקים הנובעים מהתרחשותו של ארוע אלים, פתאומי ואף טראומטי, במסגרתו הוכה המתלונן, התעלף ונגרמו לו חבלות. בנסיבות אלו לא ניתן לצפות מהמתלונן לדייק באשר לכל שלב בארוע. ואולם התרשמתי כי השאלה אם המתלונן אמר לאחיו "הורגים אותי" כשהוא עדיין מוכה או מעט לאחר סיום הארוע, כמו גם השאלה אם עמד שמא כבר שכב בעת שאחיו הגיע למקום, חוסר דיוק נוסף בסדר הדברים - בשאלה אם קודם נזרקו האבנים עליו, שמא קודם איום, כמו גם סתירות אחרות, אינם פוגמים בתמונה הראייתית שהצטיירה בפניי.

לא ניתן אף להתעלם מחלוק מספר שנים ממועד הארוע, ונוכח מכלול הנסיבות אין לצפות מהמתלונן ומעדים נוספים לזכור את פרטי הארועים לפי סדרם ולדייק בכל אחד מתתי הארועים שהתרחשו.

איני מתעלמת מטענת המתלונן כי מעולם לא תקף אדם, שעה שהורשע בעבר בתקיפת אשתו, ואולם איני מוצאת כי יש בכך כדי להשליך על מכלול מהימנותו בארוע שבפניי.

ערה אני גם לאי דיוקים מסויימים בדברי העדים, ובכללם דברי האח במשטרה כי הנאשמים תקפו אותו, וסתירות בעדותו של עאדל. ואולם תצרך הראיות שנפרשו בפניי מלמד באופן ברור וחד משמעי כי הנאשמים אכן תקפו את המתלונן בהתאם לעדותו - תקיפה אשר נעשתה בצוותא, במקל, באבנים ובידיים, ולא מצאתי כי יש בטענות ההגנה באשר לעדים אלו כדי לפגום בתמונה שהצטיירה במהלך הבאת הראיות. עוד יובהר כי בחינת עדויות העדים מלמדת כי חלק מהעדויות ניגבו בשטח לאחר פינוי המתלונן לבית החולים ומבלי שהיה סיפק לעדים לשוחח האחד עם השני, ולתאם עדויות.

בחנתי את טענות ב"כ הנאשמים באשר למחדלי חקירה, ולא התרשמתי כי מדובר במחדלים. בכל הנוגע לתיעוד הזירה, העידו השוטרים כי בחנו את הזירה הנטענת, אולם לא מצאו ראיות בשטח על מנת לקבוע היכן בדיוק התרחש הארוע, ואיני מוצאת כי חדלו בכך. יוטעם כי מת/4 עולה כי ארגמן הצביעה בפני החוקר על השטח בו לטענתה התרחש המקרה, והחוקר התרשם כי ניתן לראות דרך החלון את שמתרחש בשטח הפתוח. ממילא, לא הובהר מה הנזק הראייתי אשר נגרם לנאשמים, אשר נהיר כי יודעים היטב היכן התרחש הארוע (אף כי סתרו את עצמם בסוגיה זו), ויכולים היו להביא ראיות בסוגיה אם חפצו בכך. טענת הנאשמים כי לא ניתן לראות את המתרחש מהדיר בו שהה עאדל או מהקרוואן בו התגוררה ארגמן, לא נתמכה בראיה כלשהי, אף שבנקל ניתן היה לכאורה להציג צילומים אשר יתעדו את המרחקים, את הפרשי הגבהים בין הדיר לשטח, יאוששו את טענת נאשם 1 כי בין השטחים מצויה גדר או חומה בגובה 2 מטרים או עשרה, כטענותיו המשתנות, ועוד. משלא הציגו הנאשמים ראיות אלו, משמש הדבר לחובתם.

עדויות הנאשמים עצמם לא היו מהימנות, כאמור, בלשון המעטה. דומה כי אף ב"כ הנאשמים לא סברו אחרת. ראשית כאמור, הנאשמים סותרים עצמם בשאלה היכן התרחש הארוע - האם בשטחם, שמא בשטחו של השכן הינדי. אין המדובר בזוטי דברים, שכן השאלה מדוע מלכתחילה התחולל הארוע נעוצה כמבואר לעיל גם בשאלה היכן הוא התרחש.

יזכר כי לגרסת נאשם 2, לא נכנס המתלונן כלל לשטח הנאשמים, והנאשם התקשר לטענתו שלו למשטרה עוד בטרם עשה המתלונן דבר מה כלפיו. בכך שומט הנאשם את הקרקע תחת טענת אביו כי המתלונן נכנס לשטח שלהם והתגרה או תקף אותם.

לגרסת נאשם 2, הוא צילם את המתלונן להוכחת התנכלותו כלפיהם, ובמטרה לספק ראיות כי המתלונן מציק, מטריד

ומאיים. לפיכך, לו התרחש הארוע כטענת הנאשמים, והחל בזריקת אבן לעבר הנאשמים או בהתקפתם באמצעות מקל - הכיצד לא תועדו הדברים? מה הוא ההגיון הנטען בתיעוד חלק מהארוע, ללא החלק המהותי והאליים שלו?

אף אם אניח כי הסרטון שהוגש מתאר את מועד הארוע, חרף התהיות העולות מהעובדה כי הסרטון "צץ" כ-3 שנים לאחר הארועים, לאחר שנטען על ידי נאשם 2 שנמחק, הרי שגם לשיטת הנאשם הסרטון אינו מתעד את מלוא הארוע, באופן המעורר תמיהה כאמור. לא למותר לציין כי צפייה בסרטון מלמדת כי הנאשמים הם שפונים אל המתלונן, המצוי עם כבשיו מעבר לגדר ואינו עושה דבר כלפיהם, מתקרבים לעברו, ונאשם 1 אף קורא לו רוצח.

הנאשמים אף לא הפריכו את טענות המתלונן בכל הנוגע לחבלות שנגרמו לו (מעבר לחבלות בפניו, לגביהן מסכימים הם כי ייתכן שנאשם 2 גרמן - לטענתו כחלק מנסיון התגוננות), ולא סיפקו כל הסבר חלופי לחבלותיו.

אשר לטענת ההגנה העצמית במשולב בטעות במצב דברים לה טען נאשם 2, אין בידי לקבלה. לא התרשמתי כי הנאשם חשש מפני המתלונן, וכאמור - ההיפך הוא הנכון: הרושם שנוצר לאחר שהתרשמתי מהמעורבים כולם באופן ישיר, הינו כי נאשם 2 למעשה שש אליי קרב - חצה את הגדר לכיוון המתלונן, צילם, ואף תקף, בצוותא עם אביו, שעה שהמתלונן הוא שנמצא לבדו, ושעה שמדובר במתלונן שהוא עלה נידף לגרסת נאשם 1. ערה אני למאפייני האישיותיים המורכבים של הנאשם כפי שאלו באים לידי ביטוי בחוות דעת ועדת האבחון לפי חוק הסעד (טיפול במוגבלים שכלית-התפתחותית), שהתקבלה בעניינו לבקשתי, לאחר עדותו ומשהוגש לבית המשפט מסמך ממנו עלה כי אובחן כלוקה בפיגור קל. יצוין בהקשר זה כי מהחלטת ועדת האבחון עלה שהנאשם מתפקד ברמה שאינה בתחום המוגבלות השכלית-ההתפתחותית וב"כ הנאשם הבהירה כי מסקנות הוועדה מקובלות על ההגנה.

כאמור, איני מתעלמת מהמורכבות האישיותית העולה מחוות דעת זו, ומהחשד לקיומן של מחשבות שווא. ואולם לא נטען על ידי ההגנה כי הנאשם פעל תחת מחשבות שווא בארוע הנדון, לא הובהר טיב מחשבות אלו ומהותן, ועסקינן בסופו של יום באדם מתפקד, ממנו התרשמתי מהלך דיונים ארוכים. נוכח דברים אלו, נדחית הטענה כי הנאשם חש מאויים במהלך הארוע, וכי לפיכך פעל כפי שפעל. בנסיבות אלו, איני מוצאת לדון ברכיבים הנוספים הנדרשים לשם ביסוס טענת ההגנה העצמית, לרבות רכיבי המידתיות, ואפשרותו לעזוב את המקום - אף כי נהיר שאפשרות זו ניצבה בפני הנאשם ואולם הוא פעל בניגוד מוחלט לכך.

נוכח מכלול המפורט לעיל, נמצא כאמור כי הוכח המיוחס לנאשמים בכתב האישום, ובכך יורשעו.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ח, 29 אפריל 2018, במעמד הצדדים